

קובץ

האור לחיים

שנה
שישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת חיי שרה תשפ"ד

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
17:54	17:17	*16:27	ת"א
17:49	17:15	16:25	חיפה
17:49	17:15	16:25	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 16:07

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455** **02-5380014**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת חיי שרה תשפ"ד

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחר"ך" - חומש בראשית

1 המלחמה - בכל גיל

פרשה למעשה:

5 ההתחלה מתחילה בסוף

11 שידוך משמיים

21 המבחן של ההורים

המלחמה - בכל גיל

בכל תקופה בחיי האדם ישנם מעלות
 וחסרונות הייחודיים לתקופת חיים זו:

בשנות צעירותו של האדם - כוחו
 במוותניו ויכול לקיים את המצוות
 בזריזות ובמרץ, כדברי
 רבותינו במסכת אבות
 (ד, ט): "והוי רץ למצוה
 קלה כבחמורה".

לעומת זאת, אצל אדם
 צעיר ישנה רתיחת
 הדמים; כח התאוה
 שלו חזק ועוצמתי,
 וקשה לו מאוד להתגבר
 על היצר המושכו לדבר
 עבירה. וכיון שכך,
 עיקר עבודתו בתקופת
 חיים זו היא לסור מרע. עליו לרכז את
 כוחותיו במאמץ להתרחק מן הרע
 ולברוח מן הקנאה, התאוה והכבוד,
 ומחמדת הממון, שמוציאים את
 האדם מן העולם (אבות ד, כא).

לעת זקנותו של אדם שוקטת רתיחת

ויהיו חיי שְׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים
 שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שְׂרָה
 (בראשית כג, א).

ידועים דברי רש"י הקדוש, המפרש

על פי המדרש: "ויהיו
 חיי שרה מאה שנה
 ועשרים שנה ושבע
 שנים - לכך נכתב
 שנה בכל כלל וכלל,
 לומר לך שכל אחד
 נדרש לעצמו: בת
 מאה כבת עשרים-
 לחטא, מה בת עשרים
 לא חטאה, שהרי אינה
 בת עונשין, אף בת
 מאה בלא חטא. ובת עשרים כבת
 שבע- ליופי".

ובהמשך הפסוק: "שני חיי שרה -
 כולן שווין לטובה".

האדמו"ר מסדיגורה ביאר את דברי
 רש"י באופן נפלא:

"כל

שני חיי ה

היו שוות

לטובה"

עיקר עבודתו היא "עשה טוב" - לא לחפש פטורים והקלות אלא להשתדל ולהתאמץ לעשות כל אשר ביכולתו.

ולסיכום: אדם צעיר - אינו מתעצל לקיים את המצוות, אך קשה לו להתגבר על כוח הרע. והזקן לעומתו, אינו ממהר לדבר עבירה, אך גם את המצוות כבר אינו מקיים במלוא כוחותיו.

אך אצל שרה אמנו החלוקה הזאת לא היתה קיימת. כל שנותיה היו שוות לטובה.

גם כשהזקינה והיתה בת מאה - הייתה כבת עשרים לעניין 'עשה טוב', וקיימה את המצוות בזריזות ובכוח. וגם כשהייתה צעירה, מנעה עצמה מן העבירה כאישה מבוגרת שכוח התאוה נחלש אצלה.

"בת עשרים כבת שבע ליופי" - ילדה

הדמים, וכוח התאוה נחלש ומתמעט, אולם היצר הרע - 'מְלַךְ זָקֵן וְכָסִיל' הוא (קהלת ד, יג), ואינו יוצא לפנסיה בשום גיל...

כל פיתויי היצר אשר קרצו לאדם בעבר, כבר איבדו מכח משיכתם, אך כעת משתמש היצר בשיטות אחרות ומעמיד אותן בניסיונות חדשים: "אתה עייף וזקן", הוא אומר לו עם בוקר, "וכבר אין לך את הכוחות הדרושים על מנת לצאת לבית הכנסת בכל יום. בוודאי פטור אתה מתפילה במניין..."

רוצה הוא לשקוע בסוגיה, והיצר מצטרף אליו לחברותא ולוחש לו: "בגילך, עליך לחפש עניינים קלים יותר לעסוק בהם..."

כך נפתחת לה מערכה חדשה במלחמת היצר של האדם, וכעת

לעילוי נשמת
כל הללי ישראל הי"ד

אותו, ומשמים העניקו להם את הכוחות והיכולת ללמוד גם בשנותיהם האחרונות בשקידה ובהתמדה של נערים צעירים, בבחינת "תַּתְּחַדְּשׁ כְּנֶשֶׁר נְעוּרָיְכִי" (תהלים קג, ה).

קטנה עדיין אינה עסוקה ביופי, ואינה מתמודדת עם הניסיונות הכרוכים בו. שרה אמנו, גם בשנים שבהן חל עיקר כוחו של היצר - היתה כילדה קטנה שנסיונות אלה כלל אינם שייכים אצלה.

מלבד ההסבר הפשוט ב"שוין לטובה", שבכל שנותיה היתה שרה עושה אך טוב, ניתן למצוא בדברי רש"י רמז לנקודה נוספת, וכך אמר הצדיק רבי זושא מאניפולי זיע"א:

אצל גדולי ישראל זכינו לראות מושגים של 'בת מאה כבת עשרים' - גם כשזכו והגיעו לגיל גבורות, הוסיפו לעסוק ולעמול בתורה ללא הפסק, לא פטרו עצמם משום סעיף בשולחן ערוך, ולא הקלו בשום מנהג או הנהגה טובה!

חייה של שרה אמנו לא היו קלים. בתחילה יצאה עם אברהם לגלות, אחר כך פגע בהם הרעב ובהמשך נפלה בשבי פעמיים - פעם אצל פרעה מלך מצרים ופעם אצל אבימלך מלך גרר.

מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל מסר שיעורים עד ימיו האחרונים - ובמלא הרעננות והעוצמה! וגם בגיל מופלג לא היה נשען על כיסא.

עד גיל תשעים לא זכתה לילדים, ואז מסרה את הגר שפחתה לאברהם. הגר מצפה לילד - "וַיִּתְּרָא פִי הַרְתָּה וַיִּתְּקַל גְּבֻרְתָּהּ בְּעֵינֶיהָ" (בראשית טז, ד) - היא היתה מצערת את שרה ולא שמרה על כבודה, והיה בזה צער כפול ומכופל לשרה, משום ששרה בוודאי

מרן הרב יוסף שלום אלישיב זצ"ל מסר את שיעוריו היומיים תמידים כסדרם אף כשהגיע לגיל מאה, ובגיל זה אף היה מקפיד לעמוד לאורך כל תפילת החזרה!

ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין

שאנו עוברים כאן אינם אלא כדי
לבחון את אמונתנו ולחזקה.

היו אלו מאה עשרים ושבע שנים
ארוכות ומלאות וחדורות אמונה:

אין דבר שאינו מידו של הבורא, וכל
אשר מידו של הבורא - לטובה הוא.

רמז לדברים הביא רבי מאיר
מפרימישלאן זיע"א מתיבת 'זיהיו'
שנקראת ישר והפוך, ללמד שסוף
ימיה של שרה כתחילתם, וכולם
שווים לטובה.

השקיעה כוחות רבים בהדרכתה של
הגר להתאים אותה לסגנון החיים
הראוי לאהלו של אברהם אבינו, והנה
היא נוהגת כמצרית חסרת איפוק...

בהמשך נולד ישמעאל ואחריו יצחק,
ואז היתה עסוקה וטרודה בשאלת
חינוכו של בנה יחידה - יצחק.

כל אותן שנים, על כל מאורעותיהן -
כולן שווין לטובה!

בכל זמן ובכל מצב היתה שרה אמנו
מאמינה ובוטחת כי גם זו לטובה, וכי
הקב"ה מנהל את העולם וכל הנסיונות

ההתחלה מתחילה בסוף

ולא עוד, אלא שכבר בפסוק השני של הפרשה אומרת לנו התורה "ותמות שרה"!

אם כן, כל פרשת "חיי שרה" לא באה אלא לספר על מותה!
ורמז נפלא טמון בדבר:

אנשים חושבים שחיי האדם מתחילים ביום הולדתו, אך לאמיתו של דבר, החיים האמיתיים מתחילים רק ביום הפטירה.

חיי העולם הזה הם חיים זמניים, מוגבלים ומוקצבים, חיים בתוך גוף חומרי שמחזיק מעמד שבעים-שמונים שנה, או אפילו תשעים ומאה, ולא עוד.

אולם חיי העולם הבא הם חיי נצח של הנשמה; לגבי הנשמה אין מושג של מוות - היא קיימת לעולמי עולמים, ואינה הולכת לאיבוד בשום זמן ובשום נסיבות.

בפרוזדור העולם הזה כבולה הנשמה בתוך הגוף, אולם בטרקלין העולם

ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ פנעו ויבא אברהם לספד לשרה ולבנותיה (בראשית כג, ב).

כאשר ניגשים לקרוא את פרשת "חיי שרה", מצפים אנו לקרוא אודות מסכת חייה הלא קלה של אם האומה:

פעמיים נלקחה בשבי - על ידי פרעה ועל ידי אבימלך, שנים ארוכות שלא זכתה לבן, נתנה את שפחתה לאישה, וזו הקלה ראש בכבודה - אך למרות כל אלה היתה בת מאה כבת עשרים, ולא טעמה טעם חטא!

מצפים אנו למצוא בפרשה זו סיכום של כל הנסיונות שעמדה ועברה שרה, אלו פעולות פעלה למען כלל ישראל, וכיצד עמדה לימין אברהם בעלה בפעילות הגיור, שהיתה "מגיירת את הנשים", ובהכנסת האורחים המופלאה שקיימה בביתם.

אך כאשר אנו פותחים את החומש בפרשה ששמה מעיד עליה כי עוסקת בחיי שרה - איננו מוצאים דבר מכל אלו!

שחייתה?

אלא, שחיי העולם הזה קשורים לחיי העולם הבא בקשר בל יינתק.

זוהי תקופת הכנה קריטית ונצרכת, על מנת לזכות לחיי העולם הבא - עלינו לנצל כל יום ויום ממנה.

יהודי יודע שחיי העולם הזה הם חיים לקראת תכלית ברורה ונשגבה, וחשיבותם היחידה היא בהיותם כלי לזכייה בחיי נצח.

מאה עשרים ושבע שנות חיי שרה היו מאה עשרים ושבע שנים של הכנה מדוקדקת ומאומצת, מתוך ידיעה שהיום שבו "ותמות שרה" הולך וקרוב, מאה עשרים ושבע שנים של חיים לקראת תכלית!

הבא היא משתחררת ממגבלות החומר ומתענגת על זיו השכינה. החיים האמיתיים מתחילים אפוא רק ביום שבו נפרדת הנשמה הנצחית מהגוף בר החלוף, משתחררת ממגבלת החומר ועוברת לצורת החיים הנצחית שלה.

מה מספרת לנו פרשת חיי שרה? "ותמות שרה". אז, במותה, החלו חיייה בעולם שכולו טוב.

אם חיי העולם הבא הם החיים האמיתיים - לשם מה אנו מעבירים כמה עשרות שנים כאן, בפרוזדור הארעי של העולם הזה? מה עשתה שרה במאה עשרים ושבע השנים

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שולוחה 9

בעיירה מסויימת כיהן כרב יהודי תלמיד חכם שהיה בקי בפסיקת הלכות, אך לא היה יודע לדרוש. למזלו, היו הדרשות שהוא התבקש לדרוש צפויות מראש, כך שהוא הצליח להכין את תוכן הדברים זמן רב לפני כן, ובמהלך חודשים רבים עמל לשנן את הדברים עד שיהיו שגורים בפיו.

כך יצא, שאת דרשת שבת הגדול החל להכין כבר מחודש כסלו (1), ואת דרשת שבת שובה החל להכין כבר לאחר חג הפסח... שבתות רבות היה יושב ומשנן את הדברים - ובבוא העת היה קם ודורש.

בעיה אחת היתה נטולת פתרון. דרשות אפשר להכין מבעוד מועד,

שרה אמנו הייתה אישה שכל מהותה - "וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן" (משלי לא, כה), וכל חייה - "צוּפֵיהָ הֶלִיכוֹת בֵּיתָהּ" (משלי לא, כז). איזה בית? הבית שבו תחיה לנצח; מקומה בגן עדן.

בגן עדן, בעולם שכולו טוב - שם ינוחו יגיעי כוח! שם מקבל האדם את שכרו על כל מצוה שקיים; על כל מאמץ, ואפילו מועט, שעשה לכבוד ה'; על כל התגברות ועל כל בחירה בטוב, וגם להיפך חלילה.

"סוּף דְּבַר הַפֶּלֶא נִשְׁמַע" (קהלת יב, יג), ומה נשמע אז, ביום האחרון? תכלית החיים!

אכן, פרשת חיי שרה מספרת לנו את עיקר סיפור חייה של שרה אמנו: אחרי מאה עשרים ושבע שנות הכנה - "ותמות שרה!" - מעכשיו מתחילים חייה...

להצלחת ושמירת
עם ישראל וכל היילי ישראל

הספרים של הרב. ביניהם בלט קלסר
אחד...

פתחו וראו - "קלסר הספרים".

התבוננו בו והשתוממו למראה עיניהם:
"הספרו של יחזקאל דוידוביץ" נכתב
באחד העמודים באותיות של קידוש
לבנה. ופניו של יחזקאל דוידוביץ,
שעדיין חי, חפו...

"הספרו של רבי געצ'ל" היתה
הכותרת בעמוד השני, וגעצ'ל חיפש
מקום לעצמו מרוב בושה.

הספרים על גבי הספרים - וכל נשואי
ההספרים עודם חיים!

עד מהרה פשטה השמועה הנוראה
בעיירה, וכל אחד בא לראות כמו עיניו
את ההספר שהכין עבורו הרב...

גבר רוגזם של אנשי הקהל עד שקמו
ופיטרו את הרב.

ולא היה הרוגז אלא מעשה ילדות. הם
חששו שעצם הדיבור על המוות יקצר
את שנותיהם עלי אדמות, אך האמת
הצרופה היתה עם הרב. וכי יכול אדם
לחיות לעולם? כל חייו עליו לזכור את
המוות ולהתכונן לקראתו!

אך מה יעשה כשיצטרך להספיד את
בני הקהילה כשיפטרו מן העולם...?

לפעמים יש חולים, שאפשר לתכנן
מראש את מותם, אך יש כאלו
שנפטרים בפתאומיות - ולא יעלה על
הדעת שיובאו למנוחות בלי שה'מרא
דאתרא' יספוד להם כדת וכדין...

שעות רבות אימץ את מוחו בניסיון
לפתור את הבעיה, עד שהגה רעיון
מעניין - הוא יכין הספרים מראש.

הרי סוף כל אדם למיתה, וכל איש
מבני העיירה עתיד להזדקק להספר
במוקדם או במאוחר... התיישב והחל
לכתוב הספר על רבי געצ'ל ורבי חיים,
יחזקאל דוידוביץ' ובערלה...

כל איש בעיירה שעבר את גיל חמישים
'זכה' לדף בקלסר מיוחד שייעד הרב
למטרה נעלה זו. מדי פעם היה הרב
שולף בהיחבא את הקלסר ומתאמן
בדרשות השונות, כדי שבהגיע העת
יוכל לשלוף דרשה מוכנה היטב.

והנה פרצה שריפה בעיירה. הבתים
היו בתי עץ, ועד מהרה התלקח הכל.
גם ביתו של הרב לא ניצל, אך למרבה
המזל הצליחו בני העיירה להציל את

עליו להגיע למקום כלשהו, וניתן היה לקצר את הדרך על ידי מעבר בתוך בית הכנסת - מעולם לא השתמש בבית הכנסת לשם כך, אלא האריך את דרכו וסבב את בית הכנסת. למעשה זה ייחס את אריכות ימיו.

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל הסביר על כך ביאור נפלא -

ידועים דברי הגמרא (שבת פט ע"ב), שאמר הקב"ה לאברהם: בניך חטאו. אמר: ימחו על קדושת שמך. בא ליעקב ואמר לו: בניך חטאו. השיב לו גם יעקב: ימחו על קדושת שמך. בא ליעקב ואמר לו: בניך חטאו.

אמר לו יצחק: רבוננו של עולם, כמה ימי שנותיננו? דוד המלך אומר "יְמֵי נְשׁוֹתֵינוּ בָּהֶם נִשְׁבְּעִים נְשָׁנָה" (תהלים צ, י). תחסיר מהם עשרים שנה, שבהם אינך מעניש, שהרי דיני שמים אינם

יתירה מזאת, הוא הכין להם הספדים ליום המוות, אבל את ההכנה האמיתית לקראת המוות צריך כל אחד לעשות לעצמו - כל אחד ואחד צריך לחשוב על מה שיקרה איתו אחרי פטירתו, מה הוא ישאיר בעולם, ולשוב יום אחד קודם מיתתו (שבת קנג ע"א).

על כך אמרו רבותינו (סוכה נג ע"א) "אשרי זקנותנו שכפרה את ילדותנו". אשרי אדם, שעל אף שהוא בימי הזקנה, הוא מתאמץ ומצליח לכפר על ימי ילדותו.

בגמרא (מגילה כז ע"ב) מובא: "שאלו תלמידיך את רבי אלעזר בן שמוע: במה הארכת ימים? אמר להם: מימי לא עשיתי קפנדריא לבית הכנסת".

"קפנדריא" פירושו: מעבר המקצר את הדרך בין שני מקומות. רבי אלעזר בן שמוע העיד על עצמו, שכאשר היה

ואם כן, רכוננו של עולם - סיים יצחק אבינו - אם אתה מוכן לסבול את כולם מה טוב, ואם לאו חצי עלי וחצי עליך... הרי לנו מוסר השכל גדול: יכול אדם להגיע לגיל שבעים שנה, ובאמת הוא עדיין לא עשה בר מצוה... עשרים שנה ראשונות אינן נחשבות כלום, עשרים וחמש שנה הם רק לילות, שתים עשרה וחצי שנה - אכילה ושתיה, נמצא שהוא רק בן שתים עשרה וחצי...

נראה לאדם לפעמים שהוא חי הרבה שנים, אבל אליבא דאמת, יהודי זקן עלול לא הגיע אפילו לגיל שלוש עשרה שנה!...

זהו ששאלו את רבי אלעזר בן שמוע: במה הארכת ימים? - איך זכית להגיע עם שבעים שנה, ולא עם שתים עשרה וחצי, כמו שאר בני האדם?

חלים עד גיל עשרים. "הדא וולד..." - עד גיל עשרים עדיין נחשב לילד, שכן גיל הטיפש-עשרה גורם לרתיחת דמים קשה מאוד, ומן השמים לא מענישים אדם עד שלא יתיישב קצת בדעתו.

נשארו חמישים שנה בלבד.

מתוכם - מחצית לילה ומחצית יום. בלילה אנשים הולכים לישון ואי אפשר להענישם על שעות השינה, שהרי הקב"ה ברא בטבע העולם שהאדם יהיה עייף וישן - "ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם וישן"...

ירדו, אם כן, עוד עשרים וחמש שנה של שינה, ונותרו עשרים וחמש שנה.

מתוכם חצי מן הזמן נאלץ האדם להקדיש כדי לאכול ולהתפנות. נשארו סך הכל שתים-עשרה וחצי שנים.

להצלחת ורפואת
מאיר מאור בן חיה רבקה

תפילות, צדקות ומעשים טובים. לא בזבזתי את חיי עבור מסחר, אכילה ושתיה, שהם "הַבֵּל וְרַעוּת רוּחַ" (קהלת א, יד). לא עשיתי קפנדריא לעולם הזה לעבור אותו בלי לצבור מצוות ומעשים טובים!

אמר להם: "מעולם לא עשיתי קפנדריא לבית הכנסת" - לא עשיתי את העולם רק כמעבר מהפתח הזה לפתח הזה...
במשך כל חיי רכשתי תורה! מסכתות שלמות צברתי לי, והוספתי עליהן

שידוך משמיים

לאחר התבוננות בדברי חז"ל אלו מתעוררת פליאה עצומה:

בפרשתנו נראה, שאברהם אינו יודע את זיווג בנו, ועל כן משביע את אליעזר עבדו: "כִּי אֶל אֲרָצִי וְאֶל מוֹלְדֹתַי תֵּלֵךְ וְלִקְחָתָ לְבָנִי לְיִצְחָק". גם אליעזר מפציר בתפילות לפני ה' יתברך שיכוון אותו לקחת את האישה הראויה ליצחק: "וְהָיָה הַנְּעֻמָּה אֲשֶׁר אֵמַר אֵלַיָּהּ הִטִּי נָא כַּדָּהּ... אֵתְּהָ הַכַּחֲתָ לְעַבְדְּךָ לְיִצְחָק וְכֵן אֵדַע כִּי עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם אֲדֹנָי" (בראשית כד, יד).

ואם ה' יתברך כבר גילה לאברהם

כִּי אֶל אֲרָצִי וְאֶל מוֹלְדֹתַי תֵּלֵךְ וְלִקְחָתָ אִשָּׁה לְבָנִי לְיִצְחָק (בראשית כד, ג).

בסיום הפרשה הקודמת אמר הקב"ה לאברהם, שעתיד לצאת ממנו בן שיוליד שנים עשר שבטים שיעמידו את בית ישראל, וכנגד זה נתן ה' יתברך גם לנחור אחי אברהם שנים עשר בנים.

אחר פירוט בני נחור כותבת התורה הקדושה: "וּבְתוֹאֵל יָלַד אֶת רַבְקָה" (שם, כג), גילה הקב"ה לאברהם, שנולדה המיועדת ליצחק, ושמה רבקה (בראשית רבה נ, ג).

כדי לאסור את רבקה על יצחק:

אומרים רבותינו (שבת יג ע"ב) שבתואל היה רשע ומתועב, כל בתולה לפני שהיתה נישאת היתה צריכה לעבור דרכו, וגם את רבקה רצה לאסור ליצחק שהיה כהן. אולם משמים לא נתנו לו לעשות כך. הקב"ה שלח מלאך שהחליף את הצלחות בין אליעזר לבתואל, ובתואל מת מיד (בסם המוות של עצמו).

בנוסף לכל הקשיים הללו, היה קושי נוסף בשליחותו של אליעזר: אליעזר עבד אברהם דמה במראה החיצוני לאברהם רבו. הוא גידל זקן ופאות ולבש כמלכושו.

אם היו רואים בתואל ולבן את אליעזר עבד אברהם, שנראה כמו איש ממאה שערים, דופק בדלת ביתם ומציע להם הצעת שידוך לבתם רבקה, היו דוחים אותו על הסף: "לך לגאולה, למאה שערים או לבני ברק. טעית בכתובת...!"

בגלל כל הקשיים הללו, נקט אברהם אבינו בדרך עקיפה: הוא לא הודיע

שרבקה היא זיווגו של יצחק בנו - מדוע אברהם משביע את אליעזר ושולחו 'למצוא' זיווג ליצחק?

לכאורה יכול היה אברהם ללכת לבית בתואל או לשלוח לשם את אליעזר עבדו, ולומר שרוצה את רבקה בתם, כיון שמשמים הודיעוהו שהיא הזיווג של בנו...!

בעניין זה טמון סוד נפלא מאוד:

אברהם כיסה את הדבר במכוון, הוא ידע שאם יצווה את אליעזר ללכת לחרן להביא את רבקה, הוא לא יצליח. בתואל ולבן בנו היו רשעים ורוצחים, ולא רצו לתת את רבקה ביתם ליצחק. מה עשו?

על הפסוק: "וַיִּוָּשֶׁם לְפָנָיו לְאָכַל" (שם, לג), דורשים חז"ל "ויושם" - וַיְסַם, מלמד שבתואל שם בצלחתו של אליעזר סם המוות. כוונתו היתה שאליעזר ימות ואז יוכל לקחת את רכושו, ובנוסף לכך יצחק לא יוכל להתחתן כלל לעולם.

דבר מושחת נוסף זמם בתואל לעשות

היה מייעץ לאנשים במסחר. כאשר הצליחו בעסקיהם בשל עצותיו המחכימות נתנו לו אחוזים מהצלחתם, וכך נעשה עשיר מופלג. בכספו הרב היה עושה חסדים לרוב ומלווה כספים לכל נזקק.

אחד החייטים בעירו של הרש"ש נפל במסחרו מאוד, ולא ידע את נפשו. הוא קנה בדים בסכום עתק ולא הצליח למוכרם, וכמעט פשט את הרגל.

בתחילת החורף רצה החייט לשקם את מצבו, ולשם כך היה זקוק להלוואה של חמש מאות רובלים כדי שיוכל לקנות בדים לתפירת מעילי חורף וחליפות לחג הפסח. ניגש אל הרש"ש, הסביר לו את מצבו וביקש הלוואה.

נענה הרב: "בשמחה, לכמה זמן אתה רוצה שאלווה לך את הסכום?"

לאליעזר את הכתובת, אלא עשה עצמו כאינו יודע מהו השידוך המיועד ליצחק בנו, כדי שבזכות התפילות שהוא ואליעזר עבדו יתפללו, יעזור להם ה' שיצליחו להוציא את רבקה מרשות בתואל ולבן ולקחתה לאישה.

בעניין זה נספר על האופן המופלא שבו מצא הרש"ש, רבי שמואל שטראשון זצ"ל, מחבר פירוש הרש"ש על הש"ס, את הזיווג לבתו:

גאון עצום זה חי בערך לפני מאה חמישים שנה, הוא כתב פירושים עמוקים על הש"ס, פירושו מתוקים מנופת צופים, וצריך לדייק בהם היטב, כי לפעמים הם כתובים בלשון קצרה, ועל הלומד להבינם בעצמו - 'ואידך זיל גמור'...

הרש"ש היה רב קהילה, ובין היתר

ההלוואה, ונשכח ממנו המקרה כלא היה.

כעבור מספר ימים הסתכל הרב בשטרות החוב וראה שהחייט עדיין לא פרע חובו על אף שמועד הפרעון חלף עבר... אמר הרב בליבו: 'טוב, ניתן לו עוד שבוע-שבועיים, אולי יבוא מעצמו וישלם את החוב'.

עברו שבועיים והחייט לא בא. שלח הרב שליח שהזכירו: "בשטר שלפני כתוב שעדיין לא החזרת את הלוואה, אנשים רבים רוצים גם הם ללוות, נא החזר את ההלוואה בדחיפות".

החייט רץ בבהלה לבית הרב וניסה להזכירו: "כבוד הרב, לפני שבועיים, בראש חודש שבט הגעתי לכאן והחזרתי את ההלוואה במלואה!"

תמה הרב: "אתה נתת לי? אלו דברי הבל! אל תנסה להכחיש את ההלוואה, החזר חמש מאות רובל, ואם לאו - אתבע אותך בבית הדין".

בינתיים נשמע הדבר בעיר: "החייט החצוף מעז לשקר ולרמות את רב העיר!" כל תושבי העיר ביזו את החייט, הקניטוהו והשתדלו להתרחק

"לשלושה חודשים - חשוון, כסלו, טבת", ענה החייט, "בעז"ה, בראש חודש שבט אביא לרב את כל הסכום בחזרה".

"בסדר גמור", השיב הרב, הם כתבו שטר, חתמו כדין, והרב מסר לחייט את ההלוואה.

החייט יצא מבית הרש"ש שמח וטוב לב. רכש בדים, והצלחה האירה לו פנים. הוא עשה חיל במסחרו ויצא מהמשבר שאליו נקלע.

בראש חודש שבט ניגש החייט אל בית הרב והחזיר את ההלוואה. באותה שעה היה הרב טרוד בסוגיה קשה בתלמודו, על כן סימן כבדרך אגב לחייט שיניח את הכסף על השולחן, ותוך כדי לימוד הצפין את הכסף בין דפי הגמרא שלמד בה.

החייט אמר לרב, שהוא סומך עליו שיקרע את שטר ההלוואה לאחר הלימוד, והלך לו. אולם הרב המשיך בלימודו. הוא כל כך התעמק בסוגיה עד שלא שם ליבו לדברי חולין, ועל אף שהיה בעל זיכרון עצום, לא זכר שהחייט נכנס לביתו והחזיר את

ממנו.

החייט ראה כי כלתה אליו הרעה. לא נותרה בידו ברירה אלא להשיב לרב את 'חובו'. הוא מכר את חנותו ואת כל נכסיו והביא לרב את חמש מאות הרובלים.

הרב גער בו והורה לו שלא יעשה שוב כדבר הזה: "ה' יכפר עוונך אשר עשית", אמר הרב, "מדוע היית צריך לצערני ולגרום לי להגיד עליך דברים כאלה?"

החייט ביקש את מחילת הרב והלך לדרכו. כעת ירד מכל נכסיו ונותר עני וחסר כל!

עברו חודשי שבט ואדר, והגיע חודש ניסן. כדרך בני ישראל, גם הרב בדק בחפציו ובספריו - שמא הניח שם חמץ, ולפתע מצא הרב באחת הגמרות מעטפה ובה חמש מאות רובלים!

ויצעק הרב צעקה גדלה ומרה עד מאד! הוא נזכר בחוב שנפרע: "אוי לי, מה עשיתי? הרסתי חיים של יהודי! מה עוללתי לחייט המסכן? ריבוננו של עולם, מדוע הבאת עלי את החטא הגדול הזה?!"

בני הבית ניסו להרגיעו, אך הרש"ש לא הסכים להתנחם ובכה בכיה גדולה, "אוי לי, מי יכפר עוונני? איך חשדתי בכשרים? איך באה עלי תקלה כה גדולה?"

לאחר מספר דקות קם הרב ממקומו ורץ לחנותו של החייט, לבקש את סליחתו ולהשיב לו את כספו, אך חנותו של החייט כבר לא היתה שם, היא הוחלפה בחנות אחרת.

לאחר בירורים הבין הרב שהחייט המסכן מכר את חנותו כדי לשלם לו את סכום ההלוואה. הלך לביתו של החייט ודפק בדלת, "שלום, אפשר

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

"חס ושלום, כבוד הרב", השיב החייט בשלוה, "מדוע הרב מצטער? הלא אני מאמין באמונה שלימה שהרב לא רצה לרמות אותי. כנראה היה הרב כה שקוע בסוגיה, עד שלא זכר שהחזרתני את ההלוואה".

"אני מוחל לרב בלב שלם", המשיך החייט, "אך אומר את האמת: יש דבר אחד, שאיני יודע אם אוכל למחול עליו אי פעם, קשה לי מאוד, זה קבוע עמוק בליבי".

"מה הוא הדבר?" שאל הרב.

"יש לי בן תלמיד חכם, עילוי ממש!" סיפר החייט, "שידוכים מעולים הוצעו לו, אך לאחר שנודע בשערים כי גנבתי מהרב ושיקרתי, איש אינו

לדבר עם החייט?"

"הוא מכר לנו את הבית, כבוד הרב אינו יודע מכך?" ענו הדיירים.

"אוי ואבוי!" הזדעק הרב, "הוא מכר את החנות ואת הבית בגללי!"

חקר הרב ודרש אחר מקום מגורי החייט, ונאמר לו שבשכונת הפחים, בקרוונים זולים ומוזנחים, מתגורר החייט תמורת דמי שכירות...

רץ הרב אל החייט ובכה לפניו בכיה גדולה: "אנא, מחל לי, טעיתי וחשדתי בך לחינם, הנה קח את חמש מאות הרובלים שלך, ראיתי שמכרת את כל נכסיך בגללי, אבל אל תדאג, אחזיר לך הכל!"

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

הגדולה... הצדדים מצאו חן זה בעיני זו והסכימו להשתדך ביניהם.

הלכו הרש"ש ובן החייט לאביו החייט, והרב אמר לו: "מצאתי שידוך לבן שלך, את הבת שלי! ולא זו בלבד, אלא אני אשלם את כל הוצאות החתונה.

האם כבודו מסכים לשידוך?"

"בוודאי" שמח החייט שמחה גדולה, "אך חושבני שאיני ראוי לכך".

"לא", השיב הרב בנחרצות, "רק כך יוכל עווני הנורא להתכפר. רק אם אשדך את ביתי עם בנך יאמינו כולם שאתה הוא הצודק ואני טעיתי".

נישאו בן החייט ובת הרש"ש, והרש"ש הבין כי הקב"ה הביא עליו תקלה כה נוראה וגרם לו צער רב, כדי שיצא אל הפועל שידוך בתו עם בנו של החייט! שכן, אילו היה שדכן דופק בבית הרש"ש ומציע את בן החייט, בדרך הטבע השידוך היה נדחה, שהרי ודאי היה מעדיף לבתו שידוך שהוא בן של אחד מתלמידי החכמים הגדולים, ראשי ישיבות נודעים וצדיקים מגזע קדושי עליון - אך הבורא המזווג זיווגים יעד לה את בן החייט, ולכן

רוצה להשתדך עם בני. על סבל עצמי יכול אני לסלוח, אך על עתידו של בני שנהרס - קשה לי מאוד לסלוח!"

חשב הרב ואמר: "אל תדאג, אני רוצה לראות את בנך, חשבתני על שידוך מצוין בשבילי!"

ניגש הרב ליישיבה בה לומד בן החייט וראה אותו יושב רכון על ספריו, שאל אותו הרב במה עוסק, השיב לו בן החייט שעוסק בסוגיה פלונית ויש לו קושיה חזקה מאוד.

הרש"ש שמע את קושיתו והורה לו לעיין ברמב"ן שמתרץ קושיה זו.

"ראיתי את הרמב"ן", נענה בן החייט, "אך נראה לי שאין זו כוונת הקושיה".

"אמת", השיב הרש"ש, "יש מי שהעיר את הערתך, אך עיין ב'כסף משנה' שמביא הערה זו ודוחה אותה".

"כן, כבר ראיתי את הכסף משנה, אך הט"ז והש"ך חולקים עליו".

השתומם הרב מידיעותיו העצומות ומכישרונותיו הנדירים, מיד ביקש ממנו לסגור את הספרים ולבוא עימו לביתו... שם הפגישו עם בתו

תהיה מיליונרית, בודאי ישתלם גם להם השידוך, וכדאי להם להסכים לתת את רבקה ליצחק העשיר, ולכן הרבה כל כך במתנות.

אל המגיד ממעזריטש זיע"א, ממשיכו של ה"בעל שם טוב" זיע"א, הגיע בחור מסכן ועני. כל חבריו נישאו, אך הוא כבר בן עשרים ושמונה ואינו מוצא את זיווגו.

על אף שהיה ירא שמים ותלמיד חכם איש לא חפץ לתת לו את בתו בגלל עניותו הנוראה.

המגיד שמע את צרתו ובירכו: "אל תדאג, את השידוך הראשון שיוצע לך תיקח, ותהיה לך ברכה מרובה".

יצא הבחור בדרכו למקום מגוריו המרוחק. בדרכו נכנס לפונדק דרכים, בשעה שנערכה שם חתונה.

הסבו שם אנשים שאינם מהוגנים כל כך, וכשראו את ההלך המרופט החלו לצחוק עליו...

כטוב ליבם עליהם התלוצצו על החסיד העני. אחד מהם שאלו: "האם אתה נשוי?"

סובב זאת בדרך שאינה טבעית.

בכל יום יושב הקב"ה ומזווג זיווגים, בתו של פלוני לפלוני (בראשית רבה סח, ד), שידוכים הם רק מה' יתברך, לפעמים ה' יתברך מסובב כל מיני דברים כדי להמציא לאדם את בת זוגתו משורש נשמתו.

לפעמים דווקא מתוך צער יוצא האור. האדם חושב כי לחינם הלך למקום פלוני והצטער, אך דווקא שם ראה אותו פלוני, ומתוך כך הציע לו את זיווגו האמיתי.

אברהם אבינו נקט השתדלות עקיפה נוספת כדי להוציא את רבקה הצדקנית מידיהם של בתואל הרשע ולבן הארמי:

"וַיִּקַּח הָאִישׁ נָזִים זָהָב בְּקַע מְשָׁקְלוֹ וַיִּשְׁנֵי צְמִידִים עַל יְדֵיהָ עֲשָׂרָה זָהָב מְשָׁקְלָם" (בראשית כד, כב).

לבן ובתואל היו חובבי בצע ואוהבי ממון, וזהב הרב סנוור את עיניהם. רצה אברהם שלא יתנגדו לשידוך 'האדוק', וידע שאם יבינו שרבקה

של בעל הפונדק-בעל הבית, אך הוא התנגד: "מה פתאום, הרי זאת אשתי!" אך הם כעסו: "לך הביתה, זה היה צחוק!"

הם היכו אותו והוא ברח... בבוקר כאשר שב בעל הבית, בא לשם הבחור וניגש אליו: "שלום עליכם, חמי היקר, רצייתי לאחל לך מזל טוב".

הוא סיפר לו שאמש קידש את בתו. בעל הבית קרא לבתו וברר את הדברים המוזרים, אך היא סיפרה שעשו צחוק מחסיד זה...

בעל הבית התחיל לרעוד: "מה זאת אומרת צחוק? היתה טבעת? קידושין? אוי ואבוי!"

האב חשש שהבחור יברח וישאיר את בתו עגונה. לכן הציע לתת לו חמישים רובל תמורת כתיבת גט.

אך הבחור השיבו: "לא, אני רוצה את

"לא, אבל הרב בירך אותי, שבעזרת ה' השידוך הראשון שיוצע לי יצא לפועל".

"השידוך הראשון?"

והם חמדו לו לצון: בעל הפונדק לא שעה במקום, אך הם קראו לבתו, ואחד מהנוכחים פנה אל הבחור: "זאת בתי, אני רוצה שתקדש אותה, אתה מסכים?"

"בסדר גמור!" שמח הבחור, "הנני מוכן בהחלט, הלוא הרב אמר לי לקחת את הצעת השידוך הראשונה וברכני שתהיה בה ברכה".

חיש קל העמידו חופה, הביאו כוס יין ועדים, והבחור אמר לה כרין:

"הרי את מקודשת לי!"

הנוכחים כולם נהנו מה'הצגה' וצחקו על תמימותו. לאחר ה'חתונה', תפסוהו ורצו לגרשו ולקחת את בתו

ענה האב האומלל.

"שוחח' הרב עם הבחור, ולאחר מכן החזיר את אב הכלה. הוא פנה אליו: "תשמע, יש לי רעיון טוב לשידוך בשביל ביתך, מדובר באדם עשיר, יש לו אלף רובל, מה דעתך?"

"אני מוכן לשידוך, בהחלט", השיב האב המאושר מהצלחתו.

"בשביל מה לך ללכת לחפש, הנה לך בחור מעולה, יש לו אלף רובל, אני מברכם שיתחתנו, והברכה תשרה ביניהם"...

אברהם ידע שרבקה נועדה להיות בת זוגו של יצחק, ה' הודיע לו זאת, הוא גם ידע שבדרך הטבע הדבר כמעט בלתי אפשרי, ניצבים בפניו קשיים רבים, הוא עשה השתדלות מסוימת בכך ששלח את עבדו ונתן בידיו כסף רב ומתנות לשחד את בתואל ולבן הרשעים, אבל עיקר השתדלותו היתה - תפילה!

תפילה מעומק הלב שהתפלל אברהם, והתפלל גם עבדו הנאמן - אליעזר.

אשתי, איני מוכן לוותר עליה!"

כעס בעל הבית: "מה אתה מדבר שטויות? תכתוב גט מיד!" והתחיל להכותו.

אך הבחור המבוגר לא נרתע ולא הסכים לכתוב גט בשום פנים ואופן.

האב המסכן הבין כי אין דרך לבטל את הקידושין, וניאות לתת מאה רובל - סכום כסף עצום, אך גם זאת לא רצה הבחור...

האב לא רצה להשיא את בתו לעני מרוד אלא לעשירים נכבדים, ועל כן לא נותרה בידו ברירה, והוא הציע לעני אלף רובלים!

אך גם לזאת לא הסכים החסיד...

בצר להם החליטו ללכת יחדיו למזריטש אל המגיד הגדול ולעשות ככל אשר יורה.

פנה המגיד לאבי הבת ושאל: "אתה רוצה שישחרר את בתך? אין בעיה, אשכנע אותו, אך אתה מוכן לתת לו אלף רובל בעד כך?"

"אם הרב יצליח לשכנעו, אסכים",

הבורא!

רבות מחשבות בְּלִבְ אִישׁ, וְעָצַת ה' היא תְּקוּם! (משלי יט, כא). אֵין חֲכָמָה וְאֵין תְּבוּנָה וְאֵין עֲצָה לְגַדְדָה! (משלי כא, ל).

ואומנם התפילות הועילו, הן התקבלו לפני בורא העולם, שהוא לבדו עשה, עושה ויעשה לכל המעשים, ורבקה נישאה ליצחק למרות אבני הנגף הרבות שהיו בדרך לשידוך, כי כך גזר

המבחן של ההורים

ומברר מהם השבחים המיוחדים שהתאפיין בהם הנפטר, איך היה בחיים חיותו, ובמה הצטיין במיוחד: האם הצטיין בלימוד התורה, בתפילה, או אולי בצדקה וחסד, באהבת הזולת, או בנתינת כבוד מיוחד לשבתות ולחגים וכדומה.

המספיד מעלה על נס מעלות מיוחדות שבהן הצטיין הנפטר ומפתח אותן.

לשרה אמנו היו מצוות ומעלות אין סוף. אברהם ידע את מעלת הכנסת האורחים שלה, את גמילות החסדים המיוחדת שלה, את הליכתה אחריו בכל טלטולי הדרכים, את העזרה שהושיטה לו בגיור הנשים, ואיך שאפשרה לו במסירותה לפעול כה

וְתַמָּת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע היא חֲבֵרוֹן בְּאֶרֶץ פְּנֵעוֹן וַיָּבֵא אֲבֵרָהָם לְסִפְדָּ לְשָׂרָה וְלִבְכֹּתָהּ (בראשית כג, ב).

שואלים רבותינו (בראשית רבה נח, ה): - "מהיכן בא אברהם?" ומשיבים: "מהר המוריה" - מעקדת יצחק שהיתה בהר המוריה.

שמעתי לכאר, שאכן אין שאלה זו אודות המקום הגיאוגרפי שממנו בא אברהם. אין הכוונה לעיר פלונית או אלמונית. כוונת שאלת המדרש לשאול: מה היה הנושא של ההספד, ועל אלו דברים התבסס אברהם בהספדו על שרה.

אדם שבא להספיד, אינו מדבר דברים סתמיים, אלא טרם הספדו הוא שואל

רבות...

שמים, מסירות נפש, אמונה בה',
קידוש ה'...

אברהם אבינו, שחינך את העולם כולו לעבודת ה', ודאי הדריך וחינך גם את יצחק בנו, אך כיון שהיה עמוד החסד והאמונה הגדול בעולם, לא היה בידו פנאי מספיק לחינוך בנו. הוא היה טרוד ועסוק כל היום בהכנסת אורחים, בהפצת דבר ה', ובהכנסת רבים תחת כנפי השכינה.

ואילו שרה היתה במהותה מחנכת, "אִיְהִי שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ - וַיֹּאמֶר ה' בְּאֵהָל" (לעיל יח, ט), היא היתה כל היום באוהל, מכוונת ומדריכה את יצחק בנה ונוטעת בו את אמונת ה' ואת מסירות הנפש לבורא יתברך ולמצוותיו.

היא חניכה אותו: 'בני, גם אם הקב"ה רוצה שתהיה אפר- תיכנס כמו אביך לכבשן האש, תהיה אפר! אם הקב"ה ירצה להעלותך בלהבה השמימה - תעלה!"

וזהו ההספד: אם תרצו לדעת מהי גדלותה של שרה אמנו, תראו איזה בן העמידה בעולם! אם זכתה להעמיד בן כה גדול, עולה תמימה, בהכרח שגם

מובן, שקודם ההספד הכין אברהם תוכן להספדו שיסביר מי היתה שרה, ומה היתה גדולתה המיוחדת, ועל זה שואל המדרש: מה היה נושא ההספד של אברהם אבינו על אשתו הצדקת שרה.

ומשיב המדרש: נושא דבריו היה: "הר המוריה מעקדתו של יצחק" - הוא האריך בזה שזכתה לחנך ולהעמיד בן, שבגיל שלושים ושבע שנים הלך עם אביו בשמחה, על אף שידע שסופו להישחט על גבי המזבח, הוא פשט צווארו על גבי המזבח, ובשעה זו ביקש מאביו שיעקוד אותו היטב כדי שלא יזוז ויפסל חלילה להקרבה, או כדי שחלילה וחס לא יזיז את ידו מפחד הסכין ויפגע באביו, וכן ביקש מאביו לחדד את הסכין היטב כדי שלא יהיה בקורבן פגם... שרה חניכה אותו לכיבוד הורים ולמסירות נפש שאין כדוגמתם!

אברהם שיבח את שרה שהחדירה ביצחק מסירות נפש עצומה, בכל יום היתה מזריקה לו זריקות של יראת

היא היתה כמוהו!

לחגיגה הגיעו כל הרוזנים ושרי המלוכה, והודו לבן המפקד הגדול על שהצליח להניס את האריה ולהשיבו אל כלובו.

לפתע הבחין אביו של הנער, המפקד הגדול, שישנה שריטה בפניו של בנו, ושאלו: "מה זו השריטה הזאת?"

סיפר לו הבן, שכאשר לקח את האריה נלחם בו האריה ושרט אותו.

צעק עליו אביו: "תתבייש לך! איך נתת לאריה לשרוט אותך?" ומיד סטר על לחיו.

הנוכחים השתוממו: מדוע גוער האב בבנו? מה הוא רוצה?

פנה אליהם מפקד המלך הגדול: "היודעים אתם מאיזה הורים הוא נולד?"

ומיד המשיך: "הוא נולד להורים גיבורים, ולכן לא היה עליו לקבל

בעניין זה מספרים על אריה בית המלכות שברח מגן החיות הפרטי של המלך וגרם למהומה ופחד ברחובות העיר. אנשים פחדו לצאת מפתח בתיהם מחשש שמא יטרוף אותם האריה.

אחד המפקדים הבכירים אמר לבנו בן השמונה-עשרה שילך לתפוס את האריה ולהחזירו לגן החיות.

הכל נדהמו: האם בחור צעיר יצליח להתגבר על האריה?

הלך הנער לכיוון האריה, הראה לו פנים רציניות, נתן לו מספר מכות והוליכו לגן החיות של המלך.

העיר כולה רעשה. שמחה וצהלה שררו, ונערכה מסיבה גדולה לרגל האירוע.

אפילו שריטה!"

אם תנצח אותי? יאמרו שניצחת

אישה!

"היא סיפרה לי שהתייתמה מהוריה בגיל צעיר, והשודדים לקחו אותה וצירפוה לקבוצתם, הם אימנו אותה עד שנהייתה גיבורה, ואט אט הפכה למפקדת השודדים..."

"הסכמתי לא לגלות את סיפורה לאיש, ובלבד שתסכים להינשא לי, וכך יינשאו גיבור וגיבורה - ובוודאי יצא מהם בן גיבור גדול."

"ואכן" - סיים מפקד המלך את סיפורו - "נולד לנו בן זה. הוא נולד כגיבור אדיר, ואם כן, איך יתכן שנשרט מהאריה? על כך הענשתי אותו וסטרתי על פניו!"

יצחק הוכיח בעקדה את אהבתו לבורא ואת מסירות נפשו אליו יתברך. נתגלתה אצלו צידקות בלתי נתפסת - ובכך הוכיח על הוריו ועל גדולתם.

וזהו ההספד הראוי ביותר, המוכיח מי היתה שרה!

"לפני כארבעים שנה היתה קבוצת שודדים אכזרית שחוללה פרעות רבות ונוראות. התושבים כולם רעדו ופחדו להסתובב בדרכים, אך המשטרה לא הצליחה להכניעם לפי שהיו חזקים ומתוחכמים עד מאוד.

"המלך רצה לשים סוף לעניין והזמין את יחידת הקומנדו המובחרת ביותר שעמדתי בראשה. ביצענו מארב מתוחכם על היער ונלחמנו בשודדים האימתנים קרב פנים מול פנים.

"המלחמה הייתה קשה ועקובה מדם, השודדים לא נכנעו והרגו רבים מלוחמינו, אך אני חירפתי את נפשי ולחמתי בעוז ובתעצמות נפש, הרגתי רבים מהם, עד שהגעתי אל ראש השודדים.

"המלחמה נגדו היתה קשה מאוד. רגע לפני שגברתי עליו הוא הוריד את המסכה מעל פניו, והתגלתה אישה! היא פנתה אלי ואמרה: 'מה תרוויח

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ריקאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,
התינוקת נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת:
ר' דוד בן איזה י"ל, מרים בת זהרה י"ל,
מזל בת מרים י"ל, אליעזר בן רגינה י"ל, ר' יהודה בן עישה י"ל,
רחל רוחאם (ללה) בת נרקיס י"ל, תמר בת רגינה י"ל,
רחל בת נגימה כוכבה י"ל, לאה בת פנינה י"ל, אילן בן מוזל י"ל,
מרדכי צבי בן רגינה י"ל, ר' יגאל בן מלכה י"ל, יעקב בן ברטל י"ל,
יהונתן בן מרים י"ל, יוסף בן ציונה י"ל, ר' יצחק בן נעימה י"ל ת.נצ.ב.ה.